

JOAN MARAGALL

Joan Maragall (1860-1911) va ser el poeta més important del Modernisme. El Modernisme es va donar a Catalunya durant la última dècada del segle XIX i la primera del segle XX. Els artistes modernistes eren intel·lectuals sorgits de la burgesia que es van enfrontar a la seva pròpia classe amb l'objectiu de treure Catalunya del seu endarreriment en relació a Europa. Dins el Modernisme s'hi distingeixen dos moviments: l'esteticisme i el regeneracionisme. Maragall era un autor regeneracionista, que pretenia "regenerar" la societat.

Maragall pertanyia a una família burgesa i es va veure obligat a continuar el negoci familiar en acabar el Batxillerat. Va estudiar Dret, va llegir Goethe i va estudiar alemany, fet que el va ajudar a ampliar els horitzons de la seva obra. Es va casar amb Clara Nobles l'any 1891, amb qui va tenir 13 fills. Al llarg de la seva vida va escriure poesia, tetra, assaig i va publicar numerosos articles al "Diario de Barcelona". L'any 1904 va ser nomenat "Mestre en Gai Saber".

Maragall accepta la seva pertinença a la vida burgesa, però critica sovint aquesta classe social. A més, en la seva obra, opina sobre tot allò que afecta a la societat del seu temps (tragèdia de 1898, Setmana Tràgica, costums...). Aquesta oscil·la entre el vitalisme i el decadentisme. El vitalisme és un corrent filosòfic iniciat per l'alemany Nietzsche (del qual Maragall rep influències), que defensa que l'ésser humà actua seguint una força vital. Com a obres vitalistes de Maragall destaquen "La vaca cega", on s'exalta emotivament el paisatge contemplat, i "Visions i Cants". És un llibre de poemes dividit en tres parts. En les "Visions" Maragall vol definir quina és la personalitat dels catalans a partir del passat històric de Catalunya. Per això, escriu poemes sobre llegendes i mites catalans ("El comte Arnau"). En l' "Intermezzo" Maragall parla de records familiars, festes, el paisatge... En els "Cants" Maragall segueix amb el sentiment oatriòtic ("El cant de la senyera") i desaprova la decadència de l'estat Espanyol, amb els tres cants de guerra: "Els adéus", "Oda a Espanya" i "Cant del retorn".

Quant a l'obra decadentista, amb influència de Baudelaire i altres simbolistes francesos, destaca "Nausica". És una obra de teatre inspirada en "Nausikaa" de Goethe, qui al seu torn s'havia inspirat en l'"Odissea" d'Homer.

Maragall destaca per la seva "teoria de la paraula viva", que explica en el seu discurs "Elogi a la paraula", que pronuncia l'any 1903 quan el fan president de l'Ateneu Barcelonès. Maragall creu que la paraula ha de ser sincera i espontània. Aquesta neix de l'interior del poeta inspirat i, un cop escrita, esdevé sagrada i intocable. Per això Maragall es deslliura (a vegades) de les restriccions formals i utilitza estrofes irregulars, versos blancs i rimes assonants.